

Het vijfde testament

Ann Galland &
Giovanni Imbergamo

roman

Alle personages en gebeurtenissen in dit boek zijn fictief. Iedere
gelijkenis met werkelijke personen, levend of overleden, of
gebeurtenissen, berust op toeval en is niet opzettelijk.

DEEL I

ONOPGELOSTE
KWESTIES

*Mensen vergeten
de dood van hun vader
sneller dan het verlies
van hun rijkdom.*

—

Niccolò Machiavelli

1.

‘Er is een groot pakket voor u afgeleverd deze ochtend, mevrouw Colonna. Zal ik het alvast naar boven brengen?’ riep de portier toen hij haar de trap op zag lopen.

‘Ja, dankjewel,’ antwoordde Giulia terwijl ze naar hem omkeek. ‘Dat zal het schilderij van mijn overgrootmoeder zijn. Zou je het alsjeblieft in mijn kantoor willen neerzetten? Het is vlak naast dat van meester Bernini.’

‘Natuurlijk. Ik loop met u mee, mevrouw.’

De portier volgde Giulia met het zware pak in zijn armen naar het advocatenkantoor op de tweede verdieping. Hij pakte het schilderij voor haar uit en zette het rechtop tegen de muur.

‘Heel mooi,’ zei ze, duidelijk geëmotioneerd. ‘Bedankt.’

‘Geen dank, mevrouw.’ Hij verzamelde al het verpakkingsmateriaal en verdween er onmiddellijk mee, maar nog geen vijf minuten later stond hij alweer in Giulia’s kantoor met een boormachine en pluggen en haken. ‘Waar wilt u het schilderij precies ophangen, mevrouw Colonna?’

‘Boven deze lage kast,’ zei ze, aangenaam verrast dat de portier zo galant was om ongevraagd de klus te klaren, en ze toonde hem de plaats en de hoogte waar ze wilde dat het schilderij terecht kwam. Hij hing het werk met veel precisie op.

‘Het hangt mooi recht,’ zei hij tevreden nadat hij een paar stappen achteruit had gezet om het doek vanop afstand te bekijken.

Het kunstwerk was een groot olieverfschilderij uit de jaren twintig van de vorige eeuw, met een brede vergulde barokke lijst. Het toonde het portret van een elegante jonge vrouw met zwart haar, lichte ogen en een witte kanten blouse met hoog opstaand boordje, tegen een donkere achtergrond. Het

was een geslaagde knipooog van een onbekende kunstenaar naar de clair-obscurwerken van Caravaggio en Rembrandt.

‘U lijkt wat op haar.’

‘Vindt u? Ze was de moeder van mijn grootvader langs vaderskant. Ze heette Giuseppina, maar ik heb haar zelf nooit gekend.’

‘Mag ik vragen waarom u het hier op kantoor wilt hebben, en niet bij u thuis?’

Goede vraag, dacht Giulia.

‘Ik breng hier zoveel tijd door dat ik deze plek als mijn tweede thuis beschouw,’ probeerde ze het gesprek af te ronden.

‘Als er nog iets is wat ik voor u kan doen, dan weet u me te vinden. Prettige dag nog, mevrouw.’ De portier pakte zijn gereedschap bij elkaar en verliet Giulia’s kantoor.

‘Bedankt, ook voor u een fijne dag verder.’

Ze sloot de deur en nam de tijd om het portret van Giuseppina van dichterbij te bekijken. Als kind had ze het werk altijd in het kantoor van haar vader zien hangen en onlangs had ze het van haar moeder cadeau gekregen. Er was een mysterieus kantje aan Giuseppina. In de familie deed het gerucht de ronde dat ze ooit de minnares was geweest van Gino Coppedè, de Florentijnse architect die in het begin van de twintigste eeuw met een onwaarschijnlijke mix van art nouveau, art deco, maar ook Griekse, gotische, barokke en zelfs middeleeuwse elementen, erin geslaagd was om een bijzonder architecturaal eiland te creëren in de wijk Trieste. Na zijn dood werd dat feeëriek stukje Rome omgedoopt tot Quartiere Coppedè. Giulia vond het op zijn minst een merkwaardig toeval dat zijzelf, negentig jaar later, als advocate werkte op de plek die was bedacht en gebouwd door de mogelijke geliefde van haar overgrootmoeder. Dat was de echte reden waarom ze het schilderij in haar kantoor wilde.

Giulia Colonna was zesendertig en had een verzorgd voorkomen. Haar gitzwarte haren stak ze vaak op met een sierlijke speld om haar ranke nek goed tot zijn recht te laten komen. Haar lichtbruine ogen neigden, afhankelijk van de sterkte van het zonlicht, naar verschillende tinten groen. Ze verstond de kunst om haar natuurlijke schoonheid met een beperkte hoeveelheid make-up tot haar recht te laten komen. Je zou haar op kantoor of op de rechtbank nooit betrappen op bloedrode lippen, valse wimpers of nagels met fantasiepaartroontjes. Overdreven decolletés waren ook niet aan haar besteed. Dat vond ze gênant. Ze hield er niet van wanneer mannen tijdens een gesprek te lang naar haar borsten staarden en zo de essentie misten van wat ze feitelijk aan het vertellen was. Overdag zwoer ze bij stijlvolle outfits van Armani of Max Mara, doorgaans zwart of groen, en ze had een zwak voor dure schoenen en tassen. De juwelen die ze dagelijks droeg waren niet typisch voor iemand van haar leeftijd: een gouden ketting met een grote zoetwaterparel afgezet met diamanten, en de daarbij passende oorringen. Ze had ze voor haar dertigste verjaardag cadeau gekregen van haar moeder. Ze waren ooit van Giuseppina geweest. Op het portret dat nu in haar kantoor hing, droeg haar overgrootmoeder precies die juwelen. Een tikkeltje bijgeloof was de Romeinse niet vreemd.

Haar diploma rechten had ze op drieëntwintigjarige leeftijd summa cum laude behaald aan de Sapienza Universiteit van Rome. Daarna was ze meteen haar praktijk begonnen bij Studio Legale Bernini. Op haar zesentwintigste had ze haar staatsexamen al achter de rug en was ze *junior associate* geworden van het advocatenkantoor, waar naast meester Bernini zelf nog twee senioradvocaten en een andere *junior associate* werkten.

Bij Bernini hield ze zich bezig met familierecht en familiaal vermogensrecht, en in het bijzonder met erfenissen en testamenten omdat ze zich tijdens haar studies vooral daarop had toegelegd. Op een bepaald ogenblik had ze bijgedragen aan de oplossing van een uiterst moeilijke erfeniszaak van een rijke industrieel met erfgenamen verspreid over de hele wereld. Sinds deze case, met vermelding van haar naam, in de kranten was verschenen, kwamen de opdrachten steeds vlotter haar richting uit.

Studio Legale Bernini nam de volledige tweede verdieping in van het Palazzo del Ragno op de Piazza Mincio, het centrale plein in de eclectische wijk Coppedè. Wanneer ze de zware voordeur van het palazzo openmaakte en de trappen naar haar kantoor opliep, meende ze soms de stille aanwezigheid van Giuseppina te kunnen voelen. Onder de andere advocaten, die ondertussen het verhaal van Giuseppina kenden, was het de gewoonte geworden om af en toe te zinspelen op het vermeende amoureuze leven van Gino Coppedè en het eventuele effect daarvan op Giulia's afstamming. Men noemde haar voor de grap soms 'Giulia Coppedè'. Maar ook al hield het verhaal van Giuseppina het midden tussen interessant en grappig, Giulia was ervan overtuigd dat onopgeloste kwesties uit het verleden een bron van onrust konden betekenen voor volgende generaties. Dat had ze recent aan den lijve mogen ondervinden in een ingewikkelde en controversiële erfeniszaak, die haar lang zou bijblijven.

Het was eind oktober en buiten was het frisser dan gewoonlijk voor de tijd van het jaar. Ze hoorde het water zachtjes door de oude buizen van het verwarmingssysteem van het grote palazzo lopen. In haar kantoor was het behaaglijk warm. In het midden van haar bureau lagen twee grote

donkergroene ordners. Op de bovenste stond in drukletters ERFGENAMEN NOBILE geschreven. Ze zette haar computer aan. Op haar scherm lichtten de Piazza di Spagna en de Trinità dei Monti-kerk op en staken scherp af tegen een kobaltblauwe hemel. Ze zocht in het Nobile-bestand de map 'Transazioni'. Die map bevatte alles wat te maken had met de schikkingsovereenkomsten met de tegenpartij Lambert. Nog voor ze de map opende, werd ze afgeleid door een meeuw die neerstreek op de vensterbank. Ook al lag Rome een heel eind van de zee, de meeuwenkolonies in de hoofdstad werden steeds groter. Giulia liep naar het raam om de meeuw met een tik op het vensterglas weg te jagen, maar dat maakte niet veel indruk. De meeuw bleef zitten, en keek haar bijna brutaal aan alsof ze wilde zeggen: laat me toch met rust, ik zit hier goed.